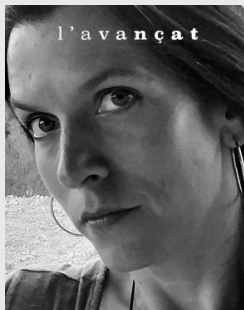

paper de vidre

segona època **contes**

CARLOTA GURT

11 febrer 2020

Carlota Gurt (Barcelona, 1976) és una estudiant incansable, això fa que acumuli massa títols perquè cap d'ells mereixi ser esmentat en particular. Es dedica a la traducció des de fa més de deu anys i en una altra vida va treballar a La Fura dels Baus i al Festival Temporada Alta, principalment en feines de producció. Com els seus personatges, cavalcava la vida sense sella i també fa malabars, en el seu cas, entre tres fills, traduir, escriure i llegir, a més de somiar sempre que s'ho pot permetre. Amb *Cavalcarem tota la nit* ha guanyat el premi Mercè Rodoreda de contes i narracions 2019 i avui us n'avançem un conte.

La volta que els cobria

Ella el va veure primer i va córrer a buscar el Ricard.

—Au va, però què dius! Quantes vegades hi hem passat per aquí? Vint, trenta? I ara de cop apareix un túnel?

Ella li va agafar la mà i el va estirar. Volia afanyar-se però no podia: feia cinc minuts, a la baixada de les plaques de pissarra, havia relliscat i anava mig ranca. Es van aturar tots dos al davant d'una cabellera d'esbarzers. La Clara va allargar una mà, la va ficar entre les tiges espinoses i va obrir un forat.

—Et voilà, un túnel —va fer triomfal.

Si haguessin sigut personatges d'una novel·la barata, s'haurien empassat saliva, ell hauria arrufat el front, però només es van mirar, en silenci, amb el cap a cent, sospesant els futurs possibles.

—Va, marxem —va trair-se a la fi el Ricard, girant cua. Ella no es va moure de lloc. — Ara no deus voler pas entrar-hi, oi? No fotem, Clara! I, a més, avui seria el pitjor dia per fer una bestiesa com aquesta, si vas mig coixa, i als túnels saps quan hi entres però no quan en surts. Això ho diu tothom.

La Clara no deia res, però els ulls eren tot pupil·la i li brillaven com un ònix acabat de polir.

—Si gairebé no portem menjar, i tot just dues ampolles d'aigua. Per fer això s'ha de venir preparat. Mira, fem una cosa: anem a casa, ens ho pensem i, si demà ho veiem clar, tornem, d'acord?

—I si es mou de lloc?...

—Au va, ara no em diràs que et creus aquesta tonteria dels túnels que es mouen de lloc? Com coi vols que es mogui de lloc, un túnel?

—Però tu ho has dit, hem passat per aquí desenes de vegades i mai no l'hem vist. Abans no hi era i ho saps.

—Són aquests esbarzers, que ens el tapaven. És clar que hi ha sigut sempre!

La Clara se li va acostar i li va agafar les dues mans. Ell tenia por de mirar-la als ulls i deixar-se entabanar.

—Te l'has mirat bé? És aquí per nosaltres, qui vols que el trobi, si no, en aquest racó de bosc? Ja ho saps que ningú no s'atreixe a passar pel pendent de les pissarres, només nosaltres. Mira a dins i digue'm que no notes que et crida.

—No vull mirar a dins ni vull notar res.

—Fins que no miris, no ens mourem d'aquí, almenys jo.

Tots dos, sense dir-s'ho, pensaven en el munt de vegades que els havien parlat dels túnels i en com ells se'n fotien quan els Roure o l'Anna o les cosines de Ripoll vaticinaven amb miradetes estúpides, «Ja en trobareu un, ja», i ell gairebé els ofenia responent, «No serem tan burros de ficar-nos-hi».

El Ricard va entaforar el cap entre els esbarzers. Ella esperava al seu costat, caminant amunt i avall amb passes petites, de puntetes, per no fer cap soroll que el desconcentrés. Un puput cantava, potser parlava d'ells.

La Clara contemplava les herbes molles, els arboçers carregats de coàguls vermells, un parell d'amanites que s'oferien entre el sotabosc per fer pocions mortíferes. El Ricard no treia el cap. Ella es va posar a collir cireres d'arboç. Valia més allò que res.

Quan ell es va girar amb els ulls plorosos, potser de pena, potser d'alegria, o potser de totes dues coses, ella li va ensenyar els fruits que havia aplegat fent cistell amb el jersei.

—Almenys no ens morirem de gana.

—No sé, no ho veig clar, ara així, de cop...

—Jo m'hi ficaré amb tu o sense. Em sap greu. Ets lliure de venir amb mi o de quedar-te.

I llavors ell ja no va tenir cap dubte que hi volia entrar.

Les punxes que se'ls van aferrar a la roba i als cabells no els van poder aturar. El túnel feia dos o tres metres d'amplada i hi surrava una olor proçaça de bosc, de llenya humida, de bolets. Anaven un al costat de l'altre, sense agafar-se les mans. Eren tot ulls, tot olfacte. Els peus se'ls enfonsaven una mica a cada passa sobre la molsa espessa.

—Que estranya, aquesta llum, és com si es filtrés per la terra, com si l'aire estigués fet de partícules luminescents, com obrir els ulls sota un mar tèrbol.

—Sí, i nosaltres som monstres abissals solcant les profunditats, no? —el va escarnir ella.

—No tens por?

—Clar que tinc por, burro, no m'hi facis pensar!

—Va riure, li va pessigar el cul i es va posar a córrer, amb ell al darrere.

—Espera'm! I ves amb compte amb el genoll!

—Ja no em fa mal, el genoll! —I per demostrar-li-hi va fer un salt i va esgarrapar el sostre; les unglies li van quedar negres amb restes de la volta orgànica que els cobria.

Avançaven de pressa, aclaparats, amb el cor i els pensaments accelerats, aixordant-los. De tant en tant s'aturaven, bevien aigua, es menjaven una mandarina i deixaven a terra les peles com si marqués el camí per si se'ls acudia de tornar enrere.

El túnel s'anava estretint, però encara podien avançar de costat, una mica arruïats per no tocar el sostre amb el cap. Ell rumiava si no seria millor girar cua i deixar-se estar d'aventures misterioses, tornar a casa, preparar un bon sopar, acabar la novel·la que tenia a mitges, riure, fer l'amor a les fosques, però es va tombar i va veure que el túnel s'anava tancant al seu pas.

—És una mica inquietant, però s'hi està bé, no trobes? —va dir la Clara.

—Suposo.

—Estic serena.

—Jo també, i això encara em fa més por.

Es van aturar i es van fer un petó amb les llengües mandroses, com si no tinguessin pressa per acabar-lo.

Van passar les hores, els dies. Continuaven avançant, sense son, sense gana, gairebé sense por ja. De què els hauria servit, la por, si tampoc no es podien fer enrere?

El túnel s'estrenyia cada vegada més, eren com cucs obrint-se pas per la terra calenta, excavant les parets toves a empentes. Avançaven un darrere l'altre, ara fent broma, ara en silenci, ara taral·lejant melodies del món que havien deixat enrere. Ell deia que no n'hi havia per tant amb això dels túnels, que la gent exagerava, ella deia que ho haurien d'haver provat abans, que eren uns cagats. I tots dos reien, perquè sabien que era veritat.

Quan va començar a fer calor, van decidir treure's la roba, que se'ls arapava a la pell, i es van quedar de pèl a pèl enmig d'aquella boira de llum.

—Amb aquesta llum sembles una aparició —va dir ell, la va agafar per la cintura i li va enfonsar la llengua a dins.

Van fer l'amor drets, contra les parets vives del túnel que els constrenyien bategant com una placenta; van fer l'amor esquivant-ne el final, com si fos un comiat.

Al cap de mil passes, les parets ja se'ls tiraven a sobre, emmoltant-se als seus cossos, i anaven tota l'estona enganxats l'un a l'altre, perquè no es podien separar ni que volguessin; estripaven les parets per obrir-se camí, absolutament a cegues, sense saber si feien voltes o si anaven enrere.

El túnel era més fosc que mai, més angost que mai. Ella de vegades plorava una mica, desesperant-se, per esgotament; ell no plorava perquè no en sabia. De tant en tant també esclafien a riure amb unes rialles delirants, fins que els queien les llàgrimes i els feia mal la panxa, i es juraven que no ho explicarien mai a ningú, que era obscè compartir allò amb el món com feia tothom, que era com una perla que portarien amagada a dins, una perla que et deixava cec només de mirar-la.

Però el sostre cada vegada pesava més. Van començar a arrossegar-se per la terra negra, que se'ls ficava dins de les unglies, entre els dits, entre les cames; reptaven enganxats un al costat de l'altre o un a sobre l'altre, esbufegant, com un nadó baixant pel canal de part, després cada vegada més, amb la sensació de ser un excrement circulant avall per l'intestí.

Els braços i les cames se'ls entortolligaven; emposos per les parets, es clavaven els malucs, els genolls, la clavicula de l'altre. Avançaven amb els ulls tancats i callats, ara sempre callats, perquè de la boca ja només en sortien frases com ganivets, perquè l'espai era tan escàs que ni el so no hi cabia, i amb la pell de tot el cos com una durícia antiga, insensible a les esgarrapades dels branquillons mig podrits. S'abraçaven fort mentre es repetien per dins que el final del túnel no podia ser gaire lluny.

Va passar una eternitat fins que el túnel els va empènyer. Ells van allargar els braços i van palpar amb les puntes dels dits un espai obert. Es van afanyar amb urgència cap al buit, van treure el cap a la llum, que els feria els ulls aviciats de fosc, i van sortir del túnel, marejats. Van obrir els braços i les cames amb vertigen, i de dins els va rajar un crit inacabable fet de por, de ganes, de melancolia.

Quan van poder obrir els ulls, es van trobar al mateix lloc on havien entrat al túnel, despullats i bruts.

—Com t'han crescut els cabells, gairebé no et reconec —va dir ell.

—Tu també estàs diferent.

Se li va acostar per abraçar-la, però ella es va apartar.

—Deixa'm cinc minuts per refer-me. Jo tampoc no em reconec encara.

Van trobar la seva roba a terra, estripada. Es van vestir i van enfil·lar el pendent de les pissarres. La Clara va relliscar i es va sentir un crec del genoll. El Ricard la va ajudar a aixecar-se.

—Ja és mala sort, una altra revinclada! Ja tornem a ser on ho vam deixar, oi? Sembla que res no hagi canviat.

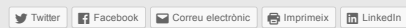
—Només ho sembla.

I van tornar fins a casa sotjats pels núvols grisos d'aquell matí de tardor, amb la volta celeste cobrint-los els caps més a prop que no es pensaven.

Avançament editorial gentilesa de Proa

Comparteix això:

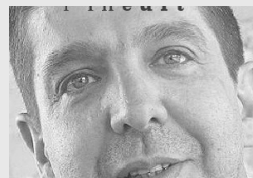
Relacionats

Clara Queraltó
A "L'avançat"

Mercè Ibarz
A "L'Inèdit"

Ramon Erra
A "L'Inèdit"

Categoria : L'avançat

Etiquetes : Carlota Gurt, premi Mercè Rodoreda de contes i narracions 2019

← Pablo Álvarez Martínez

Mònica Batet →